

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/442/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210550
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210550.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grosslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 6C/99/2012-67 zo dňa 14. 6. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu navrhovateľa, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu 125,- Eur z titulu majetkovej škody a 1 045,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy, zamietol, keď vykonaným dokazovaním nemal za preukázanú jej odôvodnenosť. Uviedol, že navrhovateľ predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Z pripojeného exekučného spisového materiálu mal za jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 47 dní. Dôvodom bola potreba predloženia zmluvy o úvere, pričom navrhovateľ ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia o 47 dní, keď v žalobe tvrdil nevydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 19 mesiacov. Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu a vydaním poverenia o 19 mesiacov a skutočným uplynutím lehoty 47 dní je výrazný a podstatný, vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby. V tomto smere poukazoval na konštantnú judikatúru nielen Ústavného súdu SR, ale i Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu. Navyac, poukazoval, že v predmetnom exekučnom konaní došlo k zastaveniu exekúcie v plnom rozsahu, v nadväznosti na čo ustálil, že výkon práva navrhovateľa je v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia. Nemožno podľa okresného súdu prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných navrhovateľom na súdoch SR bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva. Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, okresný súd nevykonával ďalšie dokazovanie a nezaoberal sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na úspech odporcu v spore a skutočnosť, že si náhradu trov konania a právneho zastúpenia návrhom neuplatnil, nevyčíslil, ani nepreukázal, že by mu účelne vynaložené výdavky vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. V podanom odvolaní vytýkal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - ak účastníkovi konania sa postupom okresného súdu odňala možnosť konať pred súdom, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., ak rozhodoval vylúčený sudca, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu, jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a to aj napriek tomu, že navrhovateľ podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v žalobe oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa § 15 O.s.p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu a ten vzhľadom na ust. § 12 O.s.p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Zdôraznil, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. V konaní mal okresný súd uskutočňovať také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Ďalej poukazoval, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal. Zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Vytýkal okresnému súdu, že sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie napokon náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

K námietke navrhovateľa v podanom odvolaní o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že preskúmaním obsahu spisu krajský súd zistil, že pôvodne predmetná vec napadla na prejednanie a rozhodnutie ako zákonnej sudkyňi JUDr. Ivete Žiškovéj, ktorá uznesením zo dňa 5. októbra 2012 vyzvala navrhovateľa na ozrejmenie, či chcel svojím podaním vzniesť námietku zaujatosti sudcov, či táto smerovala proti všetkým sudcom okresného súdu alebo iba niektorému z nich, či chcel uvedeným podaním navrhnuť prikázanie veci inému súdu, ak áno, či z dôvodu nutnosti alebo vhodnosti.

V reakcii na výzvu navrhovateľ uviedol, že nepodal námietku zaujatosti podľa ust.

§ 15a ods. 1 O.s.p., v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, že majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Žiadal, aby okresný súd konal bez prietahov podľa ust. § 12 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 12 ods. 3 O.s.p. a otázku prikázania veci inému súdu postúpil príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie.

Po predložení veci Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyklúčení sudcov Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, krajský súd uznesením sp. zn. 9NcC/89/2012 zo dňa 18. decembra 2012 sudkyňu Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Ivetu Žiškovú vylúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci s tým, že ostatní sudcovia Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci vylúčení nie sú. V nadväznosti na uvedené rozhodnutie nadriadeného súdu bola vec

ďalej na prejednanie a rozhodnutie pridelená náhodným výberom ako zákonnej sudkyňi JUDr. Gabriele Briškovej.

K námietke navrhovateľa o tom, že okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z vyjadrenia odporcu, ktoré mu nebolo oboznámené, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že povinnosťou súdu nie je doručovať navrhovateľovi vyjadrenie odporcu k žalobe. Ak by sa i dalo uvažovať o povinnosti doručiť takéto vyjadrenie druhého účastníka, malo by k tomu dôjsť iba vtedy, pokiaľ vyjadrenie má zásadný vplyv na rozhodnutie súdu. Spoznať obsah príslušného vyjadrenia je zabezpečené aj právom účastníka nahliadnuť do súdneho spisu. Navyiac, v prejednávanej veci okresný súd nariadil vo veci pojednávanie. Na vytýčený termín pojednávania navrhovateľa a jeho právneho zástupcu riadne predvolal, a to že sa navrhovateľ na nariadený termín pojednávania nedostavil, pojednávanie žiadal odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, správne okresný súd vyhodnotil podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p..

Pokiaľ sa týkalo ďalších námietok navrhovateľa o tom, že súd sám určil rozsah dokazovania, navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť k týmto dôkazom a tvrdeniam sa vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, je potrebné uviesť, že sám sa tohto svojho práva vzdal, keď sa na vytýčený termín pojednávania, na ktorý bol riadne predvolaný, nedostavil. Pokiaľ i žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, vzhľadom na rozhodovaciu činnosť a prax nadriadeného súdu Okresnému súdu Liptovský Mikuláš o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu v jednotlivých obdobných veciach, nemal dôvod spoliehať sa na to, že okresný súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovie a v konaní nebude ďalej pokračovať.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Nadväzujúc na tento názor dovolací súd pre účely preskúmvanej veci konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Navyiac okresný súd v rámci dokazovania oboznámil exekučný spis, oboznámenie ktorého ako dôkazu bolo navrhnuté samotným navrhovateľom. Z vyjadrenia odporcu, ktoré síce v rozsudku spomenul, pri rozhodovaní nevychádzal, nakoľko námietky odporcu nemali zásadný vplyv na rozhodnutie súdu. Podstatným pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci bola skutočnosť, že v rámci vykonaného dokazovania okresný súd nezistil, že by k nevydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom nedošlo viac ako 19 mesiacov. Tvrdenie navrhovateľa v tomto smere sa ukázalo ako nepravdivé, nakoľko z pripojeného exekučného spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 47 dní. Dôvodom omeškania bola potreba predloženia zmluvy o úvere, v nadväznosti na čo správne konštatoval, že rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu s vydaním poverenia o 19 mesiacov a skutočným uplynutím doby 47 dní je výrazný a podstatný a vyracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, nakoľko navrhovateľ ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia o 47 dní.

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky považovať za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, vždy je potrebné skúmať dôvody, pre ktoré k nedodržaniu lehoty došlo a od toho odvíjať i zodpovednosť konajúceho subjektu. V poukazovanej exekučnej veci skutočne exekučný súd nedodrжал zákonom stanovenú lehotu, neurobil to však svojoľne tým, že by vo veci vôbec nekonal, naopak v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup. Konal v súlade so zákonom, keď žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel až po obdržaní a preskúmaní potrebných podkladov. Podstatným však je, že v danom prípade nedošlo k omeškaniu exekučného súdu podľa tvrdenia navrhovateľa o 19 mesiacov, ale iba o 47 dní, a teda pokiaľ svoje nároky zo

zodpovednostného vzťahu navrhovateľ odvíjal od nedodržania ním uvádzanej lehoty, nepreukázal nielen základ nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, ale ani potrebu vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa jeho námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu.

V nadväznosti na uvedené krajský súd stotožniac sa s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu, toto ako správne, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tieto si návrhom neuplatnil, ani nevyčísli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** je odvolanie prípustné.